

MALÍČEK

občasník žáků ZŠ Chrudim, Dr. J. Malíka

ročník VIII, číslo 1

říjen 1999

cena 5 Kč

První školní den

KVÍZ

Básničky a
povídky ze III. A

STŘÍPKY
Z PRÁZDNIIN

SEZNÁMENÍ
S NOVÝMI
UČITELI

Ahoj čtenáři časopisu Malíček!

Prázdniny utekly jako voda, máme za sebou už první dva měsíce školy a s koncem října je tu i první číslo našeho školního časopisu. I v letošním roce pro Vás budeme připravovat různé ankety, rozhovory, reportáže, soutěže a zprávy ze života školy. Těšíme se i na Vaše básničky, pohádky, informace ze života třídy a obrázky. Bez nich si náš časopis už nedovedeme představit.

Věříme, že i v letošním školním roce si najdete čas a strávíte u našeho časopisu příjemné chvíle. Hezké počteníčko přejí

redaktoři časopisu Malíček

Seznámení s redaktory

Katka Soudková a Lenka Stillerová

Co vás přimělo k tomu, abyste se staly redaktorkami časopisu Malíček, a jak dlouho už jste členy redakční rady?

Katka: Přiměla mě jedna paní učitelka, které jsem teď velmi vděčná. Členkou rady jsem teprve druhým rokem a zlobím se na sebe, že jsem nezačala dříve.

Lenka: Do redakční rady mě pozvala paní učitelka Musilová a redaktorkou jsem druhým rokem.

Čím jste chtěly být jako malé holčičky a co teď, máte nějaké plány do budoucna?

Katka: V dětství jsem vystřídala mnoho profesí. Když jsem byla opravdu malá, chtěla jsem se stát princeznou. Líbily se mi jejich šaty a přepych, ve kterém žijí. Pak jsem ale zjistila, že tato profese není možná, a chtěla jsem se stát modelkou. Hezké šaty zůstaly. Dnes jsou však mé plány úplně jiné, ale neřeknu vám je. Jsou tajné.

Lenka: Jako malá jsem obdivovala herce, ale teď chci být spolu se svojí kamarádkou profesionální žokej.

Co vás ve škole nejvíc baví a co naopak otravuje?

Katka: Můj oblíbený předmět je český jazyk, výtvarná výchova a přírodopis. Mám velmi ráda přírodu a také ji ráda kreslím. Některé předměty nemám zrovna v lásce, ale že by mě zrovna otravovaly, to říci nemohu.

Lenka: Ve škole mě asi jako každého baví přestávky, ale našlo by se i něco jiného. A mezi to, co mě otravuje, patří fronty na oběd a učení se!

Co děláte ve svém volném čase, máte nějaké koníčky?

Katka: Ve svém volném čase chodím do základní umělecké školy na výtvarnou výchovu a jinak ráda čtu a vyrábím různé dárky pro radost.

Lenka: Ve svém volném čase jezdím na koních a poletuji s kámoši po venku. Mezi mé oblíbené koníčky patří přepisování písniček, jízda na koni a čtení.

Jaké je vaše oblíbené zvířátko?

Katka: Nejraději mám koně, psy a králíky.

Lenka: Zvířat mám doma dost, ale potřebuji tygra a krajt, jelikož jsou to moje oblíbená zvířata.

Jaké hudební žánry posloucháte?

Katka: Z hudby poslouchám od každého něco.

Lenka: Poslouchám skupinu Roxette.

Z čeho máte největší radost?

Katka: Největší radost mám z úspěchů ve škole a když se mi daří v tom, v čem potřebuji.

Lenka: Největší radost mám, když naučím svého pejska novým kouskům.

Jakou máte rády barvu?

Katka: Líbí se mi žlutá, protože září energií a je taková veselá.

Lenka: Nejraději mám černou a modrou.

Jaké máte rády jídlo?

Katka: Mé oblíbené jídlo je zapečený květák.

Lenka: Jídlo je pro mne uzavřená kapitola, ale když už tak slepice v nudlích.

Čím se nejraději obklopujete?

Katka: Nejraději se obklopuji kamarády, protože je s nimi veselo.

Lenka: Snažím se co nejvíce obklopovat kamarády, se kterými je mi dobře.

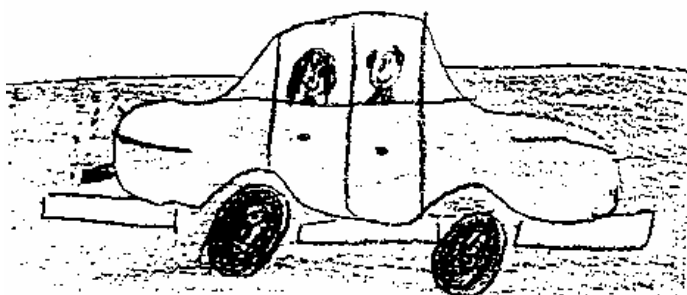
Čeho si nejvíce vážíte?

Katka: Největší cenu u mě má asi pravdomluvnost a kamarádství.

Lenka: Pokud jde o věc, tak je to můj Kamil. Pokud o vlastnost, je to pravdomluvnost.

Veronika Pullmannová, VIII.A

STŘÍPKY Z PRÁZDNIN

O prázdninách jsme byli dva týdny v Chorvatsku. Když jsme odjížděli, tak dva kilometry za námi začal hořet les, Vrtulníky a letadla nabíraly vodu do velikých sudů. S tou vodou nabíraly i půlmetrové ryby. Vodu ze sudu lily na les. Ten přestal potom hořet,

Jan Haltuch, III. B

Byla jsem u babičky. A najednou bum - Puňťa byl pryč. Utíkal až k rybníku. Já jsem měla s Jurou - bráchou - strach. A už jsme u Punři. Už byl málem ve vodě. My jsme ho chytli za ocas a tak ho zachránili.

Káťa Kubátová, III.B

...Stojím s lístkem v ruce. Vedle mě podupává moje nejlepší kamarádka připravená rvát se na život a na smrt. Všem přítomným se jistě honí hlavou „Ted se tam musím dostat!“. Centrifuga se pomalu zastavuje a všichni se zuby nehty snaží dostat k prázdné kabině. „K čertu, už jsem tam mohla sedět!“ říkám si, když centrifuga startuje další super jízdu. „Příště se tam určitě dostaneme,“ utěšuje mě Verča. A má pravdu. Sedím na červeném sedátku plná očekávání. Světla okolo blikají, hraje hudba a naše kabinka se pomalu dává do pohybu. Je to tady, ta skvělá jízda. Létám pořád dokola, přicuclá k sedačce. Je to úžasné vidět svět vzhůru nohama. Vychutnávám si tento let. Těch dvacet pět korun za to stálo.

Eliška Zajícova, VIII. A

...Po delší procházce po španělském městečku Callela objevujeme nejlevnější zmrzlinu. Poroučíme si dvě velké do zdvojeného kornoutku. Taťka platí a prohodí: „To by chtělo fotku.“ Chvátáme nalézt atraktivnější místo. Hup, bratrova zmrzlina opouští kornoutek. Bohužel, padá k zemi. Honza ji pohotově zachycuje do dlaně a naplácává ji zpět, odkud spadla.

Majka Štyndlová, VIII. A

...Hurá, už vidím známý komín. Ještě tenhle kopec a pak domů, do tepla. Ale ne. Začíná pršet víc a víc. Už neprší, přímo leje jak z konve. „Teto, dělej!“ volám na tetu, která je někde uprostřed kopce. Ale teta ne. Už je jí všechno jedno. Je promoklá na kost, jako my všichni. A k tomu zuřivě nadává, že nastydneme a že s námi jela na kole naposled. Ale kde je strejda s Tomášem? Že nám určitě ujeli? Je to tak. Venku je tma jak v pytli, soustavně prší a k tomu z nebe srší blesky jeden za druhým. A oni, oni nám ujeli! No to se mi snad zdá. Ted se teprve ukázalo, kdo je tady zbabělec!

...„Paráda, konečně jsem tady. Poprvé a naposledy, do toho kopce mě už nikdo v životě nedostane!“ „Ani za milion?“ ozve se za mnou. „No možná za milion jo, ale jinak ne.“ Takovej krpál! Kdybych to věděla, že je na Lysou horu takovej stoupák, v životě sem nepolezu! Ale teď jsem tady a to je nejdůležitější! Půjdu si koupit pití a pěkně si sednu a pak „Mouchy, snězte si mě“.

Veronika Pullmannová, VIII. A

...„Děvčata, nemáte hlad?“ ptá se nás babička mé kamarádky. „Dobrý, babi, my si řekneme, až budeme mít,“ odpovídá s klidem Hanča. Tuto stručnou větu používáme asi tak každou půl minutu, protože u babičky je na prvním místě jídlo potom dlouho nic a pak zase jídlo.

Dneska je vedro, a tak sedíme s Hanou celé zpocené a unavené na lavičce před domem a pozorujeme Santu. Ta najednou vyskočí a začne naprázdno klapat hubou. Divím se, co se jí stalo, ale Hanča jen klidným hlasem řekne: „Santo, klidně štěkej.“ A ona opravdu spustí naplno a konečně vypadá jako pes. Diskutujeme, jestli Santa mutuje, nebo jestli nemá úpal, když nás přeruší babička: „Děvčata, nemáte hlad?“

Hanino, můžeš to prosím tě krájet na nudličky a ne na krychle," napomíná Hanu maminka. „Dneska není moc teplo, vid?“ říkám drkotavě s rukama v ledové vodě své kamarádce. Když najednou vidíme utíkající babičku. „No fuji!“ křičí na celé Markovice a dýchá jak žena před porodem. „Já na tohle opravdu nemám žaludek," pokračuje na celé kolo jako místní rozhlas. Když už babička skoro brečí, vyjde z garáže také dědeček s holínkou v ruce. Teprve teď nám dochází, co se stalo. Asi před týdnem vysypal v garáži děda paletu s vejci. Všechno uklidil, ale že spadlo jedno vajíčko babičce do boty, nikoho nenapadlo. A tak než šla dneska babička ke slepicím, hupsla do holínek a spokojeně si ve shnilém vajíčku čvachtala po dvoře. Ted už se ze všeho vykřičela, ale chudák dědeček bude asi hodně dlouho o chlebu a vodě.

Marta Čermáková, VIII. A

...Se zájmem si prohlížíme krásnou, uměle vytvořenou krajinu. Na pasekách se prohánějí antilopy a jiná zvířata. V nedalekém výběhu se ve vodě čvachtá hroch a nadšení diváci sledují jeho zábavné kousky. Ani my u toho nesmíme chybět. Malé děti výskají radostí a dospělí hrocha bedlivě sledují. Jenže ten se schová do vody a kouká mu jen hřbet. Lidé se pomalu rozcházejí. Nás ale zaujme výběh s prasetem bradavičnatým. Nevím proč, ale bratránek ho přirovnává k dědovi, To nás moc rozesměje. Prochází kolem kočkovitých šelem, které si nás přes sklo prohlížejí. Tatka říká: „Ten kocour, co chodí pořád do kolečka, ti vzal, Luky, boty.“ Může za to ale odraz skla. Mezi zvířaty se člověk opravdu nenudí, říkám si...

Daniela Vraspírová, VIII. B

Jdeme z kina. S kamarádkou Martou a dvěma dalšími kamarády. Bylo to krásné, takový skvělý romantický film. Baf. Z okna rodinného domku na nás kouká metr a půl dlouhá krajta. Roztomilé zvířátko. Marta si to však nemyslí a urychleně se přesouvá na protější chodník. My zatím zkoumáme hada a Marta, nalepená na zeď domku, se dožaduje odchodu: „Co když vyskočí a zaškrtní nás?“ S obavami o svou kamarádku toto místo raději opouštíme.

Hana Hutlová, VIII.A

Ani ne moc dlouho jsme se s holkama rozhodovaly, jestli máme jet po polní cestě, kde je zákaz vjezdu, nebo po silnici. Měly jsme zvolit raději tu silnici. Nebo vlastně ne, protože kdyby ano, nejspíš by se tento příběh nestal. A tak jsme vyrazily dobrodružství vstříc. Nebojte, neviděly jsme ani kruhy v obilí, ani jsme se neseťkaly s mimozemšťany. Tohle bylo něco horšího! Najednou jsme se totiž začaly na kolech motat, čtyři kola se pletla do sebe a my se snažily o co největší rychlost. Hrůza! Že k tomu nebyl důvod? Ale byl! Mezi koly se nám pletli obrovští hlídací psi, kteří na nás štěkali a zuřivě nám rafali po nohách. „Zdrháme!“ ozývalo se z úst každé z nás. Když jsme se konečně ohlédly, psi byli již v nedohlednu. Už nikdy nebudu jezdit po zakázaných cestách!

Martina Kadlecová, IX, A

KVÍZ

Co víte o zemích, kam jezdíme za sluncem

Skončily prázdniny a my jsme se museli vrátit do školních lavic. Někdo se s tím ještě nevyrovnal, někomu to třeba nedělalo velké problémy.

O prázdninách jsme skoro všichni opustili Chrudim a rozprchli se do všech koutů České republiky. Někteří z nás navštívili i cizí země. Někdo byl u babičky, jiný na tábore a další v Itálii, Řecku, Španělsku nebo Chorvatsku. Tyto státy nemají jenom moře, jak si hodně lidí myslí, ale také spoustu dalších zajímavostí. A pro ty z vás, kteří se chtějí něco o nich dozvědět, je tu náš kvíz.

ITÁLIE

1. Jaký má Itálie tvar?

- a) tvar velké hory
- b) tvar dámské kozačky
- c) neurčitý tvar

2. Jak se jmenuje hlavní město Itálie?

- a) Vatikán
- b) Benátky
- c) Řím

3. Které ostrovy patří k Itálii?

- a) Sicílie, Sardinie, Korsika
- b) Sicílie, Sardinie
- c) Sumatra, Korsika

4. Kdo patří mezi známé italské osobnosti?

- a) Michelangelo
- b) Oscar Wilde
- c) Fryderyk Chopin

5. Co se v Itálii vyrábí?

- a) automobily Fiat, Ferrari, Lamborghini
- b) automobily Mercedes-Benz, Volvo
- c) automobily Daewoo, Škoda

6. Jak vypadá italská vlajka?

- a) bílá vlajka s červeným kruhem uprostřed
- b) celá zelená
- c) tři svislé pruhy- zelená, bílá, červená

ŠPANĚLSKO

1. Na kterém poloostrově leží Španělsko?

- a) Skandinávský pól.
- b) Apeninský pól.
- c) Pyrenejský pól.

2. Jak vypadá španělská vlajka?

- a) dva pruhy- nahoře červená, dole bílá
- b) červená vlajka s pěticípou žlutou hvězdou
- c) dva slabší vodorovné pruhy po stranách barvy červené, prostředek žlutý

3. Kolikrát je počet obyvatel ve Španělsku větší než v České republice?

- a) skoro čtyřikrát více než v ČR
- b) desetkrát více
- c) dvakrát více

4. Jaké ostrovy patří ke Španělsku?

- a) Korsika a Kréta
- b) Baleáry
- c) Timor, Nová Guinea

5. Čím se baví Španělé?

- a) sněhový festival
- b) karneval
- c) býčí zápasy, běh před býky

6. Čím byli Španělé a Portugalci ve středověku proslaveni?

- a) vytvořili první lyže
- b) mořeplavbou
- c) jako jediní porazili husity

První školní den

Crr, crr, rozzvonily se 1. září zvonky ve všech školách. A pro nás, školou povinné, to neznamenal nic jiného, než opět zasednout do školních lavic. V naší mysli stále panovala prázdninová pohoda, ale všichni jsme se museli začít postupně smiřovat s touto realitou, která pro nás školáky asi nebyla nijak zvlášť příznivá. Kromě nás, všech „pilných žáčků“, kteří už nějaký ten rok tuto školu pravidelně navštěvujeme, k nám i letos přibyli žáčci noví. A to prvňáčci. Moc nás zajímalo, jak probíhá první školní den dětí, které -se do naší školy vydaly poprvé, a proto jsme neváhaly a část jejich téměř životně důležitého dne prožily s nimi.

Zavítali jsme do třídy 1. B, kterou bude mít po následujících pět let na starost paní učitelka Martincová. Maminky, tatínkové, babičky a dědečkové, tak tihle všichni přišli podpořit svého budoucího žáčka v jeho první školní den. Na začátku paní učitelka děti přivítala a prozradila jim, co všechno se budou společně učit. Potom je

postupně pozvala dopředu k tabuli. Tady se každý chlapec i každá holčička představili a paní učitelka je přivítala květinou a lízátkem. Fotáky cvakaly a kamery natáčely ostošest. Nejedné mamince ukápla při pohledu na svého broučka slzička štěstí. A aby ne, vždyť teď už to není jenom to jejich malé miminko, ale teď už se z něj stává opravdový školák.

V mnoha dětských tvářičkách se skrýval jeden obrovský otazník, a jak se říká, malá dušička. Nikdo z nich totiž neměl tušení, co všechno je tady čeká. No a ti ostatní se naopak zeširoka usmívali na všechny přítomné. Měli zkrátka radost, že už jsou konečně v té „veliké“ škole, i když byli i tací, kteří na otázku paní učitelky, zda se těšili do školy, hrdinně odpovídali, že ne. Tak to máte tak. Abychom se ale alespoň trochu v těch dětských obličejích vyznali, připravily jsme si pro vás následující anketu. Pak už jim snad porozumíte.

1. Na co jste se těšily do školy?

Verča:

1. Těšila jsem se na to, že se naučím číst. 2. Nejvíc mě baví počítání.

Klárka:

1. Těšila jsem se na paní učitelku.

2. Ráda si ve škole hraju.

Danda:

1. Těšil jsem se na počítání.

2. Baví mě počítat.

Lukáš:

1. Těšil jsem se na dobré obědy.

2. Mám rád počítání.

1. Jak dlouho Vám trvalo připravit si program na první školní den?

2. Stýská se Vám po Vaší bývalé třídě?

paní učitelka Martincová:

1. *Nedá se určit, jak dlouho mi to trvalo. Čas od času mě něco napadlo.*
2. *To víš, že jo! Ale moc se mi vlastně stýskat nemůže, protože sem šestáci a sedmáci stále chodí.*

A na závěr nesmíme zapomenout popřát všem těm nejmenším, aby se jim ve škole líbilo, aby se hodně nového naučili a našli tu spoustu nových kamarádů.

Martina Kadlecová a Veronika Pelikánová, IX. A

BYLI JSME PŘI TOM MEZINÁRODNÍ ROK SENIORŮ

Letošní rok 1999 byl vyhlášen OSN Mezinárodním rokem seniorů. Že nevíte, kdo je to senior? To je většinou starší člověk důchodového věku. „No jo, důchodového věku“, řeknete si. „Takový člověk už nemůže nic dělat, musí se pomalu pohybovat, aby se nenamáhal a neublížil si.“ To jistě ano, ale dávat na sebe pozor musíme všichni, každý chce být na světě co nejdéle!

A aby nám náš život plynul co nejpříjemněji, snažíme si ho nějak vylepšit a zpestřit,

například tak, jako to udělali naši senioři z domu pečovatelské služby. Ti se snaží zaplnit svůj volný čas užitečnou prací. Malují krásné obrazy, ručně vyšívají náročné věci, pletou, modelují z hlíny různé postavičky a také píšou básně a zajímavé povídky. Když jsme se v domě pečovatelské služby byli se třídou podívat, divila jsem se, jak mohou někteří staří lidé vytvořit tak krásné věci. Měli bychom se od nich učit, jsou přece jenom starší než my a mají plno zkušeností.

Veronika Pullmannová, VIII.A

MRAZÍK

Jistě jste všichni viděli v televizi ruskou pohádku „Mrazík“, která se vysílá vždy o Vánocích. Ale měli jste možnost vidět na vlastní oči stejnojmenný muzikál na ledě? Já tu šanci měla, a tak se vám ho pokusím alespoň přiblížit.

Toto představení se konalo druhého října 1999 na pardubickém

zimním stadionu. Před všemi halovými vchody byla už o půl jedné velká masa lidí, přestože začátek měl být až ve dvě hodiny. Nevrlí lidé přešlapovali na svých místech. S přibývajícemi minutami bylo ve vzduchu cítit větší a větší napětí. Deset minut po jedné se otevřely vchodové dveře, lidé

spěchali najít si vhodné místo - zbývalo už jen čekat na velkolepou show.

Přesně ve dvě hodiny se v hale setmělo a na ledě se začaly objevovat světlem vytvořené pavučiny. Krásné kulisy se pyšnily svou velikostí a barevností. Kdosi náhle promluvil. Byl to hlas známé herečky Jiřiny Bohdalové, která se perfektně hodila do role vypravěčky. Svým hlasem nás vábila: „Tak vás tady pěkně vítám, moji draží, moji milí, ty, co z preveliké dálky k nám zamířili, i ty, co jen kousek cesty k nám vážili. Vítám všechny, co přišli, aby dnes se mnou krásnou pohádku oživilí...”

Tímto se nám na ledě začala objevovat velkolepá podívaná. Jako první přišla na scénu Nástěnka (v podání Radky Kovaříkové) se svým psem Ťapkou. Ivánka ztvárnil René Novotný. S Radkou tvoří dokonalý pár, však také byli mistry světa v krasobruslení. Na ledě se objevila Máme moc rády skupinu Lunetic, a

lesní zvířátka, Mrazík, dědeček Hříbeček, loupežníci,...- zkrátka všechny postavy, které sami tak dobře znáte. Vynikající byl Martin Dejdar coby Baba Jaga. Mohli jste také vidět malé děti, oblečením připomínající Ivánka a Nástěnku ve zmenšené podobě. Účinkující vytvořili svými výkony atmosféru, která se nedá popsat. Texty písní dodávaly tomu všemu ještě větší kouzlo. Zazněla například píseň „Váno, Váno, Ivane“, „Před naší, za naší“ a další. Jako většina pohádek i tato končí dobře - i byla svatba velká a všichni připíjeli na zdraví nevěsty a ženicha. Za zády jim zářil veliký ohňostroj a účinkující se za ohromného aplausu děkovali. Diváci byli nadšení a tleskali do posledních sil.

Když jsem vycházela ze stadionu, měla jsem velice dobrý pocit. Klidně bych tento muzikál zhlédla ještě jednou. A vám jej vřele doporučuji také.

Daniela Vraspírová, VIII. B

ŠPLNĚNÝ SEN

tak jsme se 12. října 1999 vydaly do Prahy na jejich autogramiádu. To jsme ale vůbec netušily, jaké velké štěstí nás potká. Kolem desáté hodiny jsme dorazily na místo. Bylo před námi dlouhé čekání, a tak jsme se daly do řeči s fanynkou Martinou Chrupovou, která se nám zdála nejvíce sympatická. Asi po půl hodině našeho seznamování nás vyrušil jeden muž, větou, jestli bychom pro něho něco nemohly udělat. Bylo nám divné, co od nás chce, ale šly

jsme s ním kousek vedle od ostatních fanynek. Když domluvil poslední větu, nemohly jsme se vzpamatovat a ani uvěřit tomu, co jsme právě slyšely. A víte co od nás potřeboval? Řekl nám, že se právě v BB ARTu koná tisková konference a Lunetic potřebují tři fanyanky na pokřtění jejich nové desky. My jsme s tím samozřejmě s radostí souhlasily a za necelou chvíli jsme se ocitly na „tiskovce“, kde byla spousta fotografů, novinářů, kameramanů a

u stolu hned vedle nás seděli naši miláčci Lunetici a jejich manažer Pavel Rameš.

Chvilku jsme se dívaly a naslouchaly odpovědím Lunetiků na otázky přítomných novinářů na téma jejich nové desky s názvem „Nohama na zemi“. Potom nastal okamžik, kdy se nám oběma zastavilo srdce. Jeden z pořadatelů ohlásil, že na pódiu uvítají tři fanyšky, které budou křtít jejich CD. My jsme se musely nejdříve představit a pak přišlo to nejlepší! Najednou se před námi objevil Vašík a vlepil nám „pusu na pus“, a tak to pokračovalo přes Davida, Martina a Aleše! Po seznámení začalo samotné křtění. Jedna po druhé dostala od Martina šampaňské a mikrofon, do kterého jsme měly popřát něco nové desce. V tu chvíli z nás vypadlo: „Ať se jí prodá aspoň 200 000 kusů“, „Aby byla nejprodávanější v České

republice“ a „Ať jsou Lunetici nejlepší“. Martina zase přála klukům, aby už neměli žádné problémy s Daliborem Kaplanem. Na závěr jsme dostaly skleničku s šampaňským a všichni jsme si společně přitukli. Po tiskovce ještě následovala premiéra klipu „Neplakej, mám tě rád“, na který jsme se společně podívaly. Místo klipu jsme spíš pokukovaly po klukách z Lunetiků, kterým to všem náramně slušelo! Vyrušila nás až novinářka, která nám dala pár otázek. A aby toho nebylo málo, každá jsme od Lunetiků dostala právě nové křtěné CD „Nohama na zemi“.

Pořád si říkáme, proč vybrali právě nás, i když tam byla spousta fanyšek. Pro nás to bude neopakovatelný zážitek na celý život. Prostě tomu se říká štěstí, že?

Ivana Krabcová, IX.A a Aneta Filipková, IX.B

ZE ŽIVOTA ŠKOLY

Projekt Společná oblaka

Ve volitelném předmětu praktika z ekologie jsme minulý rok prováděli výzkumy různých ekologických problémů. Z těchto výzkumů jsem vám slíbil výsledky. Společně s naší školou se projektu zúčastnily dvě chrudimské školy - ZŠ Sladkovského a ZŠ Husova. Na výzkumu se podílely i děti Polska a Nizozemí. V České republice jsou garantem projektu Pardubice. Zkoumali jsme například kyselost a množství srážek, které jsme chodili měřit každé ráno po skupinkách (v říjnu a listopadu). Také jsme měřili, jaké palivo se nejvíce využívá v domácnostech. Potom všechny děti účastníci se projektu měřily a kontrolovaly spotřebu plynu a elektrické energie - jeden měsíc. A v neposlední řadě podíl na vzniku škodlivých látek. Tento projekt byl pro naši školu určitě velkým přínosem.

Místo měření	Kyselost srážek		Nejčastější spotřebiče	
	Největší	Nejmenší	Nejvíce	Nejméně
Česká republika.	4,3 pH	5,5 pH	rádio	elektrické hračky
Chrudim	4,8 pH	5,5 pH	-	-
Polsko	5,6 pH	-	rádio	myčka
Nizozemí	4,8 pH	-	rádio	elektrické přikrývky

CHRUĐIM		
Druh měření	Největší	Nejmenší
spotřeba plynu	ul. Dr. J. Malíka	Husova
spotřeba elektřiny	Sladkovského	ul. Dr. J. Malíka
SO ₂	fosilní paliva	jiná paliva
NO _x	plynové spotřebiče	fosilní paliva
NH ₃	vyměšování	hnojení

Radek Hendrych, VIII. B

SEZNÁMENÍ S NOVÝMI UČITELI

Na naši školu přišli dva noví, a navíc mladí, učitelé! Zajímá vás, co rádi čtou, poslouchají nebo jaká byla jejich první láska? Vyzpovídaly jsme je a oni nám na sebe neváhali něco málo prozradit.

paní učitelka Helena Šantrůčková

Co jste chtěla dělat jako dítě?

„Už od čtyř let u mě vítězilo povolání učitelky, potom ji nahradila zdravotní sestra, ale nakonec zůstalo u paní učitelky.“

Pamatujete si na nějaké hry z dětství?

„S bráchou jsme si hráli na indiány. Já byla Nšo-či a on Vinnetou.“

Chodila jste ráda do školy?

„Školu jsem moc ráda neměla, pořád mě to nějak táhlo ven. Měla jsem na práci „důležitější“ věci - třeba gymnastiku.“

Jaký byl Váš nejoblíbenější předmět a jaký jste naopak neměla moc v lásce?

„Měla jsem ráda tělocvik a neměla jsem ráda fyziku a chemii, vzorečky mi nějak nelezly do hlavy.“

Popište nám svou první lásku!

„Poprvé jsem se zamilovala ve školce. Jmenoval se Matýsek a vypadal jako ten klučina z reklamy na Smolíček Opavia. Dodnes jsme dobří kamarádi.“

Jaké jste měla postavení ve třídě?

„Já byla spíš takzvaný ODBOJÁŘ, který se hned do všeho bezhlavě vrhal, také jsem na to častokrát doplatila.“

Jakou máte ráda barvu, knihu, seriál a hudbu?

„Nejradši mám modrou a černou barvu, nejoblíbenější knihou z dětství byla Martina a Léto, jako když vyšije, můj nejoblíbenější seriál je M*A*S*H, taky se mi líbí Kolja. Hudbu poslouchám různou, ale co opravdu nemusím, je metal.“

Kdo je Váš idol?

„To bude asi můj brácha.“

A kdo je Váš vzor?

„Maminka!!“

pan učitel Ondřej Zítka

Čím jste chtěl být jako malý?

„Nejdřív kuchařem a potom jsem chtěl jezdit s tirákem.“

Pamatujete si na nějaké hry z dětství?

„S kamarády jsem si hrál na vojáky, taky jsem si hrál s autíčky.“

Chodil jste rád do školy?

„Na základní školu vůbec ne, bylo tam docela dost učení a to mě nebavilo. Ale na střední se hodně sportovalo, takže to už mě škola bavila!“

Jaký byl Váš nejoblíbenější předmět a jaký jste naopak neměl moc v lásce?

„Bavil mě již zmíněný tělocvik a mým druhým oblíbeným předmětem byla matematika. Neměl jsem rád český jazyk a ruštinu.“

Kdy jste se poprvé zamiloval?

„Už si na to pořádně nevzpomínám, ale vím, že v první třídě se mi líbily hned čtyři holky najednou.“

Jaké postavení jste měl ve třídě?

„Byl jsem takový ten vůdcovský typ. Měl jsem přezdívku ZITON a někoho jistě trkne, proč jsem ji dostal. Je to vlastně zkrácenina mého jména.“

Jaká je Vaše nejoblíbenější barva, kniha, film a skupina?

„Moje nejoblíbenější barva je tmavě modrá, kniha Na cestě od Jacka Kerouaca, film Jízda a skupina U2.“

Kam jste se podíval nejdál?

„Byl jsem v USA v Atlante, ale moc se mi tam nelíbilo.“

Kdo je Váš vzor?

„Jednoznačně Bobby Ewing!!“

E. Zajícova a V. Blešová, VIII. A

FERDA CVIČÍ MRAVENŠTĚ

25. září by slavil Ondřej Sekora narozeniny. Kdyby se tohoto dne dožil, oslavil by sté narozeniny. Ondřej Sekora byl spisovatel a malíř. Vymyslel Ferdu mravence, který uměl nejen všechno opravit, ale také byl velký sportovec. Proto jsme v pátek 24. září hráli na jeho počest fotbal. Hrála třetí třída proti čtvrté třídě. Fotbal začal, čtvrtá třída prohrávala 1 : 0, pak vyrovnala a nakonec vyhrála 3 : 2. Postavili jsme se do pozoru a provolali třikrát vítězně hurá, hurá, hurá. Paní vychovatelka Jindra Žákova dala vítězům „zlaté“ hrušky. Tak skončil Svátek práce všeho druhu v družině.

Barunka Viktorínová, IV. B (já jsem hrála také)

Básničky a povídky ze III. A

Koníček

Koníčku, koníčku,
svez mě jen chvíličku.
Já ti dám cukříček,
budeš hodný koníček.
Chvíli poběžíme,
chvíli poklusáme
a překážky překonáme.

Básnička o koni

Byl jeden kůň,
který měl žízeň,
tak vypil tůň.
Bylo to v lese
a zvířátka byla na plese.
Bála se o tůň,
aby ji nevypil kůň.

Romana Severýnová, Lenka Marhanová -

Koníček Toníček

Byl jednou jeden koníček
a ten se jmenoval Toníček.
Se mnou chodil na procházku,

vodil jsem ho na provázku.
Pak koníček utekl -
- vrátil se mi, už je tu!

Zbyněk Pokorný

Příběh.

Byl jeden koníček,

Který rád sportoval.

Běhal a skákal.

A jednou tak běžel a uklouzl
a zlomil si nožičku.

A když pak si jeho kamarádi

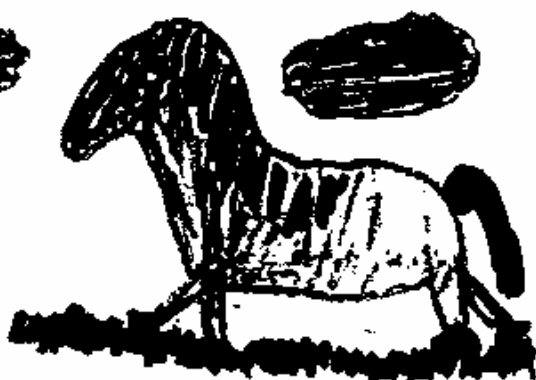
venku hráli, měl zůstat doma.

Když pak se mu nožička uzdravila
už byl velký a mohl jít do

školy.

Konec.

Vápeník Martin

Výlet do Vestce

Ve středu 6. října jsme se šli podívat do Vestce na koně. Krásný zážitek pro mě byl, když jsem se mohla svést na kobyle jménem Kari. Taky se mi líbilo, když Réva skákala přes překážky.

Aneta Paulů

O koni Ferdovi

Byl jeden kůň. Ferda se jmenoval. A ten koník měl nejraději párky. Jednou, když jel na dostihy, se stalo tohle: Právě, když závod začal, to Ferdovi moc nešlo, ale když viděl pořadatele s párkem v puse, vyrazil jako šíp a za cílem mu tu špičku párku ukousl. A vyhrál!

Jan Pudil

Jak se hříbě ztratilo a neslo

Byla jedna kobyla a ta vozila děti i dospělé. Jí se narodilo hříbě, které si stále jen hrálo na schovávanou. Jednou musela kobyla odejít, tak to šla říct hříběti, ale hříbě nenašla. Byla moc smutná, odejít však musela. Po cestě se všech ptala, jestli hříbě neviděli.

Když se večer vrátila domů, hříbě tam našla, protože si hrálo na schovávanou.

František Kubašta

KNIHOMOL KNIHOMOL

Doporučujeme!! Přečtěte si!!

Bylo normální odpoledne a já neměla nic na práci, a tak jsem sáhla po knize, kterou mi mamka doporučovala už půl roku a do které se mi vůbec nechtělo. Po první stránce jsem knihu znechuceně odložila. „Jaká Joss a co tam hledá?“, říkala jsem si. Nakonec jsem se ke čtení přinutila a stránky knihy jsem přímo hltala.

Barbara Erskínová: Dům ozvěn

Děj této knihy začíná ve chvíli, kdy se Joss Grantová, vychovávaná adoptivními rodiči, vydává hledat svoji pravou matku. Joss se však dozví, že její maminka už deset let nežije, I přes tuto nemilou skutečnost se na ni usměje štěstí - zdědí totiž veliký starodávný dům na anglickém venkově. Ten se jí velmi hodí, neboť její manžel Luke právě přišel o práci. S manželem si plánují krásný život na vesnici a přispěje jim k tomu také skutečnost, že mají sklep plný kvalitního vína staršího ročníku.

Joss ale dům nedá spát - začíná pátrat po tajemné historii svého rodu -v tom jí pomáhá kamarád David. Joss s hrůzou zjišťuje, že se v tomto domě žádný chlapec nedožil deseti let a všichni muži odsud utekli. Byla to jen nešťastná náhoda, nebo v domě opravdu sídlí ďábel, v což věří celá vesnice? Joss se začíná děsit, protože ona sama má dva malé chlapečky...

Martina Kadlecová, IX. A

Byli jako my...

Určitě každý z nás měl někdy nějaký průšvih a ve škole to nezůstalo bez povšimnutí. Ale napadlo vás někdy, jací byli vaši páni učitelé a paní učitelky? Budte v klidu, nebyli o nic lepší. A abyste nám věřili, máme tu malý seriál o zážitcích, trapasech a průšvících našich učitelů. A jací vlastně byli žáčci?

Pan učitel Zítko:

„Trapas?“ zamýšlel se nad naší otázkou učitel tělocviku. „Jo, tak ten jsem měl a hodně velký.“ Chvilí se smál a potom spustil. „Při diktátě, když bylo ve třídě naprostý ticho, se z mého těla vyloudil jakýsi známý, ne moc oblíbený zvuk.“

Pan ředitel:

„Žák jsem byl normální, to znamená, že jsem měl průšvihy a občas jsem byl i pochválen. Když se ještě před lety učila branná výchova, stříleli jsme jednou ve třídě s panem učitelem z flint. Řekl nám, abychom ty pušky odnesli. My jsme si během střelby schovali pár broků, které jsme teď využili. Než jsme je odevzdali, tak jsme si zastříleli po třídě. Sice ne po spolužácích, ale našli jsme si jiné terče a moc se nám to líbilo. Pak ale přišel vyučující a ten s námi naše nadšení už nesdílel.“

Paní učitelka Šantrůčková:

„Ve škole jsme si své hodiny odseděly, pak jsme šly řídit ven, ale největších blbin jsme se nadělaly na intru.“

V té době si kluci hodně hráli s bouchacími kuličkami a naši paní učitelku to samozřejmě nenechalo chladnou. Se svými kamarádkami přišly na to, že účinnější jsou obyčejná prkna z botníku. V každém patře párkrát bouchly a dílo bylo hotovo. Vylezla paní vychovatelka se slovy: „To je strašný, co ty kluci zase blbnou, vidíte holky?“ A tak se domluvily, že paní vychovatelka půjde předním schodištěm a ony zadním. Zatímco paní vychovatelka (trochu při těle) běhala chudák nahoru a dolů, děvčata jí vesele bouchala prkny za zády.

Paní učitelka Musilová:

„Jak vzpomínám na školu? Ani s láskou, ani s velkou nenávistí, brala jsem ji jako samozřejmost. Žák jsem byla svědomitý. Sice jsem nepatřila k premiantům, ale známky mi lhostejné nebyly, I když samé jedničky jsem měla jen ve třetí třídě, když mi rodiče slíbili kolo. A zážitek? Moc mě rozzlobila pětka z domácího úkolu z ruštiny. Rozhodla jsem se, že ji sprovedím ze světa. Celý sešit jsem roztrhala na malé kousíčky a ty naházela do kanálu. Jestli to pomohlo? To už si nevzpomínám.“

Hana Hutlová a Marta Čermáková, VIII.A

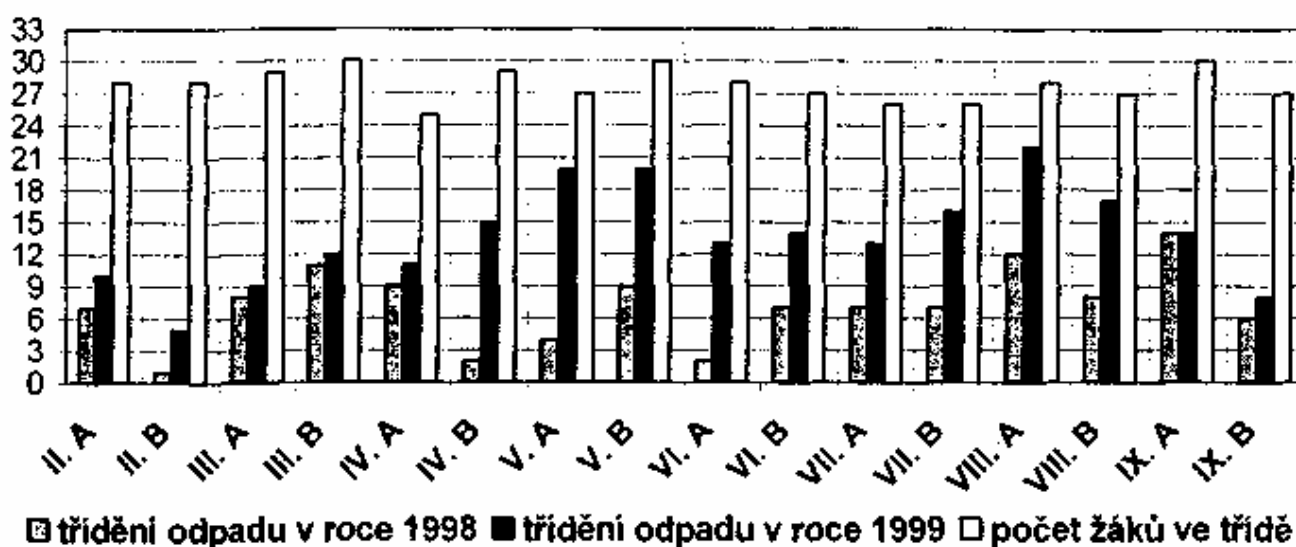
PLASTOVÁ ANKETA

ANEB POROVNÁNÍ ROKU MINULÉHO S ROKEM 1999

V minulém roce jsme vás průběžně informovali o separaci plastů. Poučili jsme vás, proč se plasty třídí a čemu to vlastně prospívá. Navštívili jsme separační dvůr a poradili vám, jak se zbavit starých televizí, praček, ledniček či jiných věcí. A také jsme udělali rozhovor s panem Skokanem, ředitelem Technických služeb města Chrudimi, od kterého jsme se dozvěděli mnoho zajímavých věcí. Po celý školní rok jsme pro vás pečlivě připravovali články a snažili se, aby všichni žáci začali třídít plasty.

O tom, jak naše snažení dopadlo, se teď můžete přesvědčit na vlastní oči.

Třídění odpadu v rodinách žáků školy

Vypadá to, že naše snažení se neminulo cílem. Alespoň pár dětí začalo s tříděním. V našem grafu můžete porovnat výsledky ankety z minulého roku se současností. Záměrně jsme vynechali loňské deváté třídy, protože ty jsou už nyní na různých školách. Několik z vás si uvědomilo, že jsme články o separaci nepsali jenom proto, abychom zaplnili stránky našeho časopisu, ale abychom vám přiblížili, jak je tato činnost důležitá.

Rok od roku se třídění plastů zvyšuje. Zvyšuje se také počet výrobků v neekologickém plastovém obalu. Kdybychom tento odpad netřídili a nechali ho volně se rozkládat na skládkách, nedopadlo by to asi moc dobře. Takový plast snadno přečká spoustu generací, brzy by ani nebylo pro samý plast kam šlápnout. Zamyslete se tedy, jestli i vy nemůžete začít s tříděním!

E. Zajícová a V. Pullmannová, VIII. A

CO DOKÁŽE OBLEČENÍ

Tričko, džíny, kostýmek, sako,... Grrr! Proč všichni lidé chodí tak slušně, elegantně a vkusně oblečení? Když se nad tím zamyslím, zjistím, že i já se snažím chodit oblečená „normálně“. Prostě jako všichni ostatní. Ale proč? Napadlo mě něco šíleného. Cestou domů ze školy jsem přemýšlela nad svým „plánem.“

Zelené polobotky, modré lyžařské podkolenky, indické šaty, pletená minisukně, děrované tričko,

batikované tílko, vesta, kulich a rouška zpleteného šátku... Tak takhle mě jedno pondělí mohli vidět někteří Chrudimáci. Prostě jsem v tom šla ven. Vyjít si takhle třeba v New Yorku, nikdo si mne ani nevšimne. Ale tady? Malé děti si mě zkoumavě prohlížejí. Co to jde za monstrum? Vidím výraz v tvářích dospělých lidí. V tu chvíli jsem hrozně šťastná. Asi proto, že jsem jiná než ostatní. Vidíte? Už věříte, co dokáže oblečení?

Martina Kadlecová, IX. A

PŘEČTĚTE SI PŘEČTĚTE SI

ŠKOLA V ROCE 2300

Vracím se zpátky na Zem, na to samé místo, kde jsem před mnoha lety opustila spoustu kamarádů. V budově naší školy se ale nevyučuje, protože tu je muzeum. Ptám se proto, kde bych našla nějakou školu a průvodce mi vysvětluje cestu. S troškou smutku se ohlížím za známou budovou, ale to už stojím na zastávce městské dopravy

Pomalou připlouvá něco jako autobus, nejezdí však po zemi, ale pohybuje se na vzduchovém polštáři. Pouhé dvě zastávky mě dělí od cíle, ale i ty stačí k tomu, abych viděla, že to již není město, které jsem opouštěla. Nedá se dohlédnout na konec, domy jsou úplně jiné, na ulicích vidím pohyblivé chodníky a všude kolem se bez hluku a kouře pohybují dopravní prostředky - některé malé, kulovitého tvaru, některé mnohem větší než ten můj. Z udiveného rozhlížení mne vytrhuje příjemný hlas oznamující název zastávky, na které potřebuji vystoupit.

Se mnou vystupuje asi dvacet dětí a vchází spolu se mnou do budovy, kde má být škola. Je to jen přízemní budova, protože několik podlaží je pod zemí a na střeše se rozkládá rozlehlý park. Dveře do třídy se otevírají přiložením dlaně na speciální čidlo. Abych mohla do třídy, musím do kanceláře, kde mi nejdříve moji dlaň přiloží na tmavou desku a tak její znaky zanesou do databáze příslušné třídy. Mohu nyní vstoupit do jedné ze tříd. Několik žáků sedí u výukových panelů, na které si napojili své osobní

počítače, které jim kontrolují domácí úkoly. Přichází učitel, s každým se pozdraví a usedá za svůj řídicí pult, kde mačká nějaká tlačítka. V místnosti se šere a přímo před očima se mi objevuje obraz nějaké krajiny. Není to jako televize," ale nechá se do něj vstoupit a prohlízet ho ze všech stran. Probíhá právě výuka zeměpisu. Je to úžasný zážitek. Nikdo si nic nezapisuje. Všechny údaje se žákům nahrávají do jejich počítačů, I učení všech těch nových věcí je úplně jiné. Stačí si na hlavu nasadit něco jako čelenku a informace začnou plynout do paměti. Zeměpis podle mého odhadu trvá deset minut. Ale to, co jsem viděla, vydalo na hodiny. O přestávce šla většina dětí do parku.

Všechno, co jsem spatřila, bylo úžasné, ale cítila jsem se tam jako host. Žádný kluk, který se klouže po chodbě, žádný křik, bouchání židlí ani fronty před kioskem. Ale na druhou stranu vím, že to, co znám ze staré školy, by mi k životu na této moderní škole nestačilo.

Lucie Jelínková, VIII. A

MATEMATICKÝ KOUTEK

1. Načrtněte si ciferník hodin. Potom úsečkami rozděl ciferník na tři části tak, aby součet čísel v každé části byl stejný.

2. Mezi napsané sedmičky napište různá matematická znaménka nebo závorky tak, aby výsledek byl pravdivý.

$$\text{a) } 7 \ 7 \ 7 \ 7 = 14 \qquad \text{b) } 7 \ 7 \ 7 \ 7 = 1$$

Číslička Radička pomáhá:

Řešení kol bude vždy v následujícím čísle časopisu Malíček.

Váš Matemáček

Lenka Stillerová, VII. B

Správné odpovědi kvízu:

Itálie -1b, 2c, 3b, 4a, 5a, 6c,

Španělsko -1c, 2c, 3a, 4b, 5c, 6b

MALÍČEK – občasník žáků Základní školy Chrudim, Dr. J. Malíka

- ❖ **redakční rada:** M. Čermáková, V. Blešová, H. Hutlová, K. Jarošová, M. Kadlecová, V. Pullmannová, V. Pelikánová, K. Soudková, L. Stillerová, L. Vágnerová, E. Zajícová, technická spolupráce: M. Brož
- ❖ **adresa redakce:** Základní škola Chrudim, Dr. J. Malíka 958, Chrudim 537 01, tel.: 469 620 607, e-mail: broz@zsmalika.cz